

Λήξαντος τὴν 31^{ην} Ὀκτωβρίου τοῦ 5^{του} ἐτους τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται ὅσοι τῶν κκ. Συνδρομητῶν ἡμῶν ἐπιθυμοῦσι νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Ζ' ἔτος, ν' ἀποστείλωσιν ἐγκαίρως τὴν συνδρομὴν αὐτῶν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀπευθύνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. Συνδρομητάς, ὧν ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἥδη τὴν 30^{ην} παρελθόντος Σεπτεμβρίου.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ZOYANNA TPEΛAN

[Συνέχεια]

Ὁ Ἰάκωβος παρετῆρει τὸν ἐχθρόν. Πλησίον τῶν πυροβολητῶν ἔβαιναν ὁμὰς εὐγενῶν ἱππέων.

Οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Κερανδάλ ἐξήστραψαν ἐκ χαρᾶς.

Ἀνεγνώρισε τὸν ἀξιωματικὸν τῶν δραγόνων ἐξ ἀποστάσεως πεντακοσίων περιπυ μέτρων.

— Στρατηγέ μου, εἶπε, βλέπετε τὴν ὁμάδα ἐκείνην;

— Ναί.

— Εἶναι εἰς ἱππεὺς μετὰ αὐτῶν, ὅστις κακῶς ἔπραξεν ἐλθὼν νὰ μᾶς περιφρονήσῃ.

— Διατί;

— Διότι θὰ πέσῃ πρὸ ἡμῶν. Ἐπειτα ἂς μὲ φονεύσωσι. Δὲν θὰ ἔχω ἄλλο τι νὰ πράξω.

Ὁ στρατηγὸς ἠνώνησεν.

— Ἀλλὰ περιμένετε τοῦλάχιστον νὰ ἐπανέλθω πλησίον αὐτῶν.

Ὁ Ἰάκωβος ἐγέλασεν ἀγρίως.

— Μὲ συγχωρεῖτε, στρατηγέ μου, εἶπεν. Ἐδῶ ὅστις δὲν εἶναι στρατιώτης εἶναι ἀνάνδρος.

Κατήλθεν εἰτα ταχέως, διήλθε τοὺς κήπους τῆς ἐπαύλεως καὶ φθὰς εἰς τὸ ἀκρον τοῦ τείχους ἐξηπλώθη πρηνής, ἐγέμισε τὴν ἐλβετικὴν καρδίαν του καὶ ἐσκόπευσε.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ στρατηγὸς συνήντα τοὺς συντρόφους του, πυροβολισμὸς ἀντήχησε. Κίνησις ἐγένετο ἐν τῇ ὁμάδι, ὁ δὲ ἐν τῷ μέσῳ ἱππεὺς, ἀφοῦ ἐπ' ὀλίγον παρεσύρθη ὑπὸ τοῦ ἵππου του, ἔπεσε πρὸς τὰ ὀπίσω.

Πάραυτα σχεδὸν τὰ τηλεβόλα ἀντήχησαν καὶ βροχὴ σφαιρῶν ἔπεσεν ἐπὶ τῶν τειχῶν τῆς ἐπαύλεως.

Ἐπὶ πολὺ εἰς μάτην ἔπληττον.

Αἱ ἐκ γρανίτου πέτραι ἀπεσπῶντο ἐν

πατάγῃ, τὰ στεγάσματα κατέρρεον, ἀλλὰ τὸ οἰκοδόμημα ὑφίστατο.

Ἐπὶ δύο ὥρας οἱ πυροβοληταὶ ἐξηκολούθουν τὸ καταστρεπτικὸν αὐτῶν ἔργον.

Οὐδ' εἰς πυροβολισμὸς ἀπήντησεν ἐκ τῆς ἐπαύλεως.

Ἐκ τῶν πυρῶν τῶν τηλεβόλων ἀνεφλέχθησαν αἱ θημωνίαι τῶν ἀχύρων, ἡ δὲ πυρκαϊὰ κατεβρόχθισεν ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ τοὺς σιτοβολῶνας καὶ τοὺς σταύλους, ἀφ' ὧν οἱ Κερανδάλ εἶχον ἀπὸ πρωίας ἀποδιώξῃ τὰ κτήνη αὐτῶν εἰς τοὺς ἀγρούς.

Τὴν τετάρτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν δύνοντας τοῦ ἡλίου δὲν ἔμενεν ὄρθιον ἐκ τοῦ οἰκοδομήματος ἐκείνου, ὅπερ ἀντειξεν ἐπὶ ἑπτὰ ἢ ὀκτὼ αἰῶνας εἰς παντοίας προσβολάς, εἰμὴ ὁ πυλῶν, τοῦ ὁποίου οἱ πυργίσκοι εἶχον κρημνισθῇ.

Τότε μόνον πιστεύσαντες οἱ ἀξιωματικοὶ ὅτι οἱ πολιορκούμενοι ἐτάφησαν ὑπὸ τὰ ἑρείπια, διέταξαν τὸν ὑπ' αὐτοὺς στρατὸν νὰ προχωρήσῃ ἐν αὐτοῖς.

Εὐθὺς ὅμως ὡς ἐπροχώρησαν κατελήφθησαν ὑπὸ τυφεκισμῶν, οἵτινες ἐπήνεγκον ὅπως τὴν προτεραιάν καταστροφάς.

Τὰ ὑπόγεια τῆς ἐπαύλεως εἶχον διαφυλάξει τοὺς γενναίους ἐκείνους ὑπερασπιστάς.

Ἀπελπισ τότε μάχῃ συνήφθη μετὰ τριακοσίων ἀνδρῶν ἀφ' ἐνὸς καὶ τριῶν ἀφ' ἑτέρου.

Ἐδέησε νὰ ἔλθωσι σῶμα πρὸς σῶμα καὶ νὰ θραύσωσι πρῶτον σιδηρὰν δοκὸν κωλύουσαν τὴν εἰσοδὸν τοῦ πυλῶνος.

Ἀπὸ τῆς θύρας τῆς ἐκκλησίας ὁ ἱερεὺς μὲ συγκεκνημένῃ καρδίᾳ ἠύλογε τοὺς θνήσκοντας.

Ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Κορεντίνος κατεβάλλοντο μετὰ ἀντίστασιν ἀληθῶς ἀξιόθαύμαστον.

Εὐρον τὸν Ἰῆ μετὰ τὴν κοιλίαν ἠνεψγμένην ἐκ ρήξεως ὀδοντίου ἐξηπλωμένον πλησίον τοῦ πτώματος τῆς προσφιλοῦς αὐτοῦ Ροζίνας.

Ὁ Κορεντίνος εἶχε μεταβῇ ἵνα ἐκπνεύσῃ ἐν τῷ ὑπογείῳ, ἐνθα εἶχε μεταφέρει τὴν Καικιλίαν δὲ Φοντερόζ, ἥς ἐκράτει τὴν χεῖρα μετὰ τῶν χειρῶν του.

Ὁ Ἰάκωβος ἦν τεθαμμένος ὡς Τιτὰν κατὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ πυλῶνος, ὃν ὑπερήσπισε μέχρι τῆς τελευταίας αὐτοῦ πνοῆς.

Ἡ νίκη ἦν τῷ νόμῳ, ἀλλὰ νίκη ἀξιόθρηνητος, ἀφοῦ τόσῳ πολύτιμον ἐχύθη αἷμα.

Τὴν ἐσπέραν τὰ ἥρεμα τοῦ Πενοῆ ὕδατα ἦσαν ἐρυθρὰ ἐκ τοῦ αἵματος, ἐπ' αὐτῶν δ' εἶδον οἱ χωρικοὶ ἐπιπλέον τὸ πτώμα τῆς Ἀγνῆς.

Ἐν μέσῳ τῆς φοβερᾶς ἐκείνης μάχης κατελήφθη ὑπὸ παραφροσύνης καὶ ἐπνίγη.

Ὁ κύων Ρουστὶκ ἦν διάτρητος ἐκ σφαιρῶν ὑπερασπίζων τοὺς κυρίους του.

Ὁ μικρὸς Ζοσίλ ἦν σφῶς καὶ ἀβλαβής. Λίαν εὐφυῶς εἶχε καταφύγει ὑπὸ τὴν ἀψιδωτὴν γέφυραν καὶ μόνον τὴν κεφαλὴν εἶχεν ἔξω τοῦ ὕδατος.

Ὁ δ' Ἐστρέλ ἐφρονεῖτο. Ἡ σφαῖρα τοῦ Ἰακώβου ἔτρωσεν αὐτὸν εἰς τὸ στήθος.

Ὁ Καουσὰκ εἶπε:

— Ὁ Ἰάκωβός μας ἐκέρδισεν εἰς τὴν τελευταίαν σκοποβολήν.

Τὴν δὲ νύκτα ἡ Μαριάννα, ἣν διήγειρεν ὁ κρότος τῶν πυροβολισμῶν, ἠγέρθη τῆς κλίνης καὶ ἐξελθοῦσα ἐπλανᾶτο εἰς τὰ καπνίζοντα ἑρείπια ᾄδουσα.

Ἐδέησε διὰ τῆς βίας ν' ἀποσπάσωσιν αὐτὴν ἐκεῖθεν.

Δύο μόνον ἡμέρας ἐπέζησεν, ἀπέθανε δὲ εἰς τὴν ἀγκάλῃν τοῦ Κλαυδίου εἰς τὸ πρεσβυτέριον τοῦ Πενοῆ, χωρὶς ν' ἀνακτήσῃ τὸ λογικόν της.

ΚΕ'

Ἡ διαθήκη τῆς Καικιλίας.

Ἀπὸ τοῦ ἐξολοθρευτικοῦ ἐκείνου πολέμου ὀκτὼ ἡμέραι εἶχον παρέλθει.

Τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς τῶν Κερανδάλ ἐξήλειψε τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἐγκλημάτων αὐτῶν.

Οὐδαμῶς ἐσκέπτοντο πλέον τὴν ἱστορίαν τοῦ Νοὲλ Τρελάν.

Ἡ παράδοσις τῆς δεσποινίδος δὲ Φοντερόζ περιεβάλλετο ὑπὸ μυστηριώδους τινὸς χάριτος ἐξαλειφούσης τὸ φρικαλέον αὐτῆς μέρος.

Τὸ γραμματίον τῶν πεντακοσίων χιλιάδων φράγκων, ὅπερ ἐπανευρέθη καὶ βραδύτερον, ἡ διαθήκη τοῦ θύματος, ἦν ἀντικείμενον σκέψεων καὶ ἐκπλήξεως καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς δικαστάς.

Οὐ μόνον ὁ ἱερεὺς τοῦ Πενοῆ ἔφερε τῷ εἰσαγγελεῖ ἐκπλήκτῳ τὸ ἔγγραφο, ὅπερ εἶχε καταθέσει αὐτῷ ἡ δεσποινὶς δὲ Φοντερόζ, ἀλλὰ καὶ πᾶσα ὑπόθεσις ἀπάτης ἀπεμακρύνετο ἐκ τῆς ὑπάρξεως διαθήκης, καθ' ὅλα ὁμοίως τῇ ἄλλῃ, ἐν τῷ γραφεῖ τῆς πλουσίας κληρονόμου τοῦ Σαὶν Ζιλδὰς.

Διὰ τῆς διαθήκης ταύτης ὁ Κλαύδιος Κερανδάλ, ὁ μόνος ἐκ τῆς οἰκογενείας ἐπιζήσας, ἀμέτοχος τῶν παραπτωμάτων τῶν ἀδελφῶν του, ἦν ὁ μόνος κληρονόμος τῆς ἐξαδέλφης του, ἅπασα δὲ τῆς Καικιλίας ἡ περιουσία τῷ ἀνῆκεν ἀνευ ἀντιρρήσεως.

Ὁ κύριος δὲ Βουξιέρ ἦλθεν αὐτοπροσώπως ἵνα τῷ ἀναγγεῖλῃ τὴν εἰδησιν βεβαιῶν αὐτὸν ὅτι οὐδὲν εἶχε νὰ φοβηθῇ ἐκ τῆς δικαιοσύνης, ὡς μὴ ἀναμιχθεὶς εἰς τὰ τῆς οἰκογενείας του.

Ὁ Κλαύδιος κατασυντετριμμένος ἐκ τῆς ἐνσκηψάσης συμφορᾶς ἔμενε νυχθημερὸν κεκλεισμένος πλησίον τῆς Ζουάννας Τρελάν μὴ βλέπων εἰμὴ τὴν Νικόλ, ἥτις προσεπάθει νὰ παρηγορῇ αὐτὸν διὰ τῶν μητρικῶν της θωπειῶν χωρὶς νὰ το κατωρθοῖ.

Πολλάκις, ἅμα τῇ ἐσπέρᾳ, ὁ Κλαύδιος ἀπεμακρύνετο. Διήρχετο πεζῇ τὸ δάσος καὶ τὴν χέρσον καὶ ἐπλανᾶτο ἐπὶ ὥρας ὁλοκλήρους ἐπὶ τῶν ἑρείπιων τοῦ οἴκου του.

Ἡ Μαριάννα ἀνεπαύετο μετὰ τῶν τέκνων της εἰς τὸ πενιχρὸν κοιμητήριον τοῦ Πενοῆ.

Ἡ εὐχὴ τοῦ Κορεντίνου εἶχεν ἐκπληρωθῇ. Εἶχον ἐνωθῇ εἰς τὸν τάφον.